

19. A HETEDIK TROMBITA, MINT HARMADIK JAJ

Jel. 11. 14-19.

I. A hetedik trombita előtt

Mielőtt a hetedik trombita eseményei megkezdődnének, Isten szeretné az emberek figyelmét bizonyos dolgokra irányítani. Ezért találkozunk itt a hatodik és a hetedik trombita üzenete között egy ugyanolyan közbeiktatással, mint a hatodik és hetedik pecsét között. Ugyanis csak ezeknek a közbeiktatott kinyilatkoztatásoknak a figyelembevételével érthetjük meg a hetedik trombita üzenetét és annak eseményeit. Ezekkel a közbeiktatott kinyilatkoztatásokkal Isten segítséget akar adni részünkre.

A tizedik fejezetben elének állított nyitott könyv segít megérteni azt, hogy miért nyilatkozik meg Isten temploma a mennyben. Eszerint ugyanis megkezdődik a Szentély megtisztításának eseménye, amiről Dániel próféta írt. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének első két verse pedig egy figyelmeztetés arra vonatkozóan, hogy Jézus megkezdte a Szentély megtisztításával kapcsolatos ítéletet, és akik nem maradnak beírva az élet könyvébe, azokra kitöltetik az Isten haragja. A két tanúbizonyság elleni küzdelem bemutatja, hogy Isten Igéje és benne az Isten örök erkölcsi törvénye sérthetetlen. A két tanúbizonyságban megjövendőlt események minden ellenséges szándékú erőfeszítés ellenére is be fognak teljesedni. A hatodik trombita végén azt olvashatjuk: *„A többi emberek pedig, akik meg nem ölettek e csapásokkal, nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és érc, kő és fa bálványokat, amelyek nem láthatnak, nem hallhatnak, sem nem járhatnak; És nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördögösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból.”* (9,20-21.). Ezért a hetedik trombita üzenetével kapcsolatban kimondott jaj elkerülhetetlen azok számára, akik Isten minden figyelmeztetése ellenére sem térnek meg.

A közbeiktatott jelenetek után a 14. vers ismét felveszi a kilencedik fejezetben elengedett fonalat. A hatodik trombita ítéletei elvezettek bennünket egészen 1840. aug. 11-hez. A hetedik trombita eseményei tehát időben csak ezután következhetnek. A hetedik angyal akkor kezd trombitálni, amikor Dániel megnyilatkozó könyve szerint már nincs többé meghatározott prófétai idő, amit Jézus esküvéssel jelent ki. Ennek megerősítéseként egy határozott időpont áll előttünk a 2300 éves prófécia által, vagyis 1844, amikor ez a prófétikus időszak elérkezett a végéhez. Ezt erősíti a 14. versnek az a megjegyzése is, miszerint *„a második jaj elmúlt; ímé a harmadik jaj hamar eljő”*. Ez a meghatározás 1840 -1844 közötti időre vonatkozik.

Amíg az egész világ egy béke és biztonság országáról álmodik, és azért fáradozik, addig Isten arra figyelmeztet, hogy olyan események jönnek, amelyek az emberekből jalkiáltást fognak kiváltani.

A hetedik trombita prófécija három részre tagozódik: Az első részt a 15 - 17. versek tárgyalják, a második részt a 18. vers, és a harmadik részt a 19. vers kinyilatkoztatásában ismerhetjük meg. Mindhárom esetben, időrend tekintetében előlről kezdődik az események sorrendje.

II. E világnak országai Krisztusé lettek

A hetedik trombita üzenete azzal a kijelentéssel kezdődik, hogy *„e világnak országai a mi Urunkéi, és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik”* (15. vers). Ez a kijelentés megisméltése annak, amit már Dániel könyvéből is megismerhettünk a vizsgálati ítélet és a 2300 éves próféciaával kapcsolatban: *„Látám éjszakai látásokban, és imé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.”* (Dán. 7,13-14.).

A mennyei szózatnak ez a kijelentése tulajdonképpen csak egy előzetes bejelentés, amely több szinten is élénk állítja Krisztus uralkodását. Krisztus ugyanis soha sem engedte át teljesen a föld feletti uralmat sem Sátánnak, sem az embereknek. A Zsoltárokból azt olvashatjuk: *„Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekése s annak lakosai.”* (Zsolt. 24,1-2.). Isten a hajdani Izráelnek is azt mondta: *„mert enyim az egész föld”* (2Móz. 19,5.).

A bűn uralmát Isten csak időlegesen, feltételek és korlátok között engedte meg a Földön. Erre azért volt szükség, hogy az egész teremtett világ megismerje a bűn és a gonoszság igazi arculatát, Sátán ugyanis hazugságokkal akarta más színben feltüntetni. Isten azonban a tulajdonosi jogát akkor is fenntartotta, amikor időlegesen teret engedett Sátánnak és rajta keresztül a bűnnek. A golgota áldozata által azonban a bűnnek ez az időleges hatalma is megtört. Jézus ugyanis legyőzte Sátánt, mint a bűn szerzőjét, és ezzel Sátán és a bűn sorsa végleg megpecsételődött. *„Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme”* (Jn. 12,31.). Ez a győzelem tágította és biztosította Jézus hatalmát itt a bűn világában. *„És hallék nagy szózatot az égben, amely ezt mondja: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett”* (12,10.). Vagyis Jézus hatalomátvétele a Golgotán történt diadalmas győzelmével kezdődött el, és ezt Jézus is megerősítette a tanítványainak mondott búcsúbeszédében: *„Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön”* (Mt. 28,18.).

A végső és teljes hatalomátvétel viszont csak akkor lesz meg, *„mikor eljön az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszkébe.”* (Mt. 25,31-32.), és ekkor, mint *„királyoknak*

Királya és uraknak Ura” (19,16.) fog megjelenni. Ekkor veszi át teljesen és végérvényesen az uralmat a gonoszság erői és a föld királyai felett. Ez a bejelentés tehát arról tudósít, hogy a menny részéről a hatalom visszavétele már megkezdődött ugyan, de először még az emberi szem számára láthatatlanul.

A trombita üzenetének eseményszerű felsorolásából kitűnik, az üzenet legfontosabb eseményeként az, hogy *„e világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek”* (15. vers). Eszerint a hetedik trombita ideje alatt véget ér a nagy küzdelem, a bűn uralma és rontása. Végre visszaáll Isten szeretet-országa, az Ő eredeti terve szerint. A huszonnégy vén hálaadása is kifejezi, milyen örömet és felszabadulást jelent az egész teremtett világnak az, hogy Sátán és a bűn uralma után végre visszaáll a teljes Isten-uralom.

A hetedik trombita leírásában a huszonnégy vén jelenléte azt is jelzi, hogy ennek a végső hatalomátvételnél az eseménye egybeesik, illetve azonos a vizsgálati ítélettel. A huszonnégy vén ugyanis mint ítélők vannak jelen az *„Öregkorú”*, vagyis az Atya Isten mellett. (lásd: Dán. 7,9-10. – Jel. 4,2-4; 5,11.). Ez a tény mindjárt a hetedik trombita kezdetét is meghatározza, és 1844-re teszi.

III. Harag és ítélet

A 18. vers az egyetlen, amely öt különböző eseményt foglal magába:

- A pogányok, vagyis a népek haragja,
- Az Isten haragja,
- A halottak ideje, hogy megítéltessenek,
- Jutalomosztás Isten szolgálói részére,
- Elpusztítja azokat, aki a földet pusztítják.

A pogányok, vagyis a népek haragja. Mivel a 7. trombita csak 1840 utáni időben kezdődhetett, ezért ez bizonyos segítséget ad ahhoz, hogy a történelem idősíkjában el tudjuk helyezni a pogányok haragját. Ezt az eseményt az 1848-as európai forradalmi megmozdulásokkal kell azonosítani. Ez a forradalmi szellem pedig a francia forradalom eszméiből támadt és táplálkozott Európa különböző országaiban.

„Az európai hatalmak megrendülése nem jelenti az ég erősségeinek a megrázását – mint néhányan tanítják – hanem ez a haragvó nemzetek lázongása.” (EGW: TL 30,f)

Ez az európai forrongás azonban csak a kezdete volt a népek haragjának. A nemzetek forrongása egy általános jelenségként figyelhető meg a végidő szakaszában. Már Jézus is jelezte a végidőnek ezt a jelenségét: *„Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen;”* (Mt. 24,6-7.). Ezeket a háborús szeleket kell

visszatartani Isten angyalainak, hogy az Isten gyermekeinek elpecsételése ne legyen akadályoztatva, ahogyan azt a hetedik fejezet magyarázatában részleteztem.

A pogányok, vagyis a népek haragja azonban nemcsak az egymás közötti viszályokra és hadakozásokra vonatkozik. Egy bizonyos idő után az általános küzdelem középpontjába az Isten elleni lázadás fog kerülni. *„A tíz szarv pedig, amelyet láttál, tíz király... Ezeknek egy a szándékuk; erejüket és hatalmukat is a fenevadnak adják... Ezek a Bárány ellen viaskodnak”* (17,12-14/a.). Ez az Isten elleni küzdelem bizonyos vonatkozásban a szentek elleni küzdelemben nyilvánul meg. *„Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze... És adaték néki... hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek”* (13,7; 15.). Más vonatkozásban pedig az Isten törvénye elleni küzdelem lesz ez, hiszen a fenevad bélyegeként a megváltoztatott isteni törvény elfogadását akarják rákényszeríteni az Isten hűséges gyermekeire. A második zsoltár is ugyanezt az eseménysorozatot mondja el prófétikusan.

Az Isten haragja. Az Isten haragja nem más, mint a hét utolsó csapás, amely a kegyelemidő lezárása után töltetik ki. *„És láték mennyben más nagy és csodálatos jelt: hét angyalt, akinél volt a hét utolsó csapás; mert az által teljesedett be az Istennek haragja.”* (15,1.).

„Isten haragja mindaddig nem zúdul a földre, amíg Jézus be nem fejezi munkáját a szentek-szentjében... Akkor Jézus megszűnik közbenjárni Isten és ember között, Isten nem habozik többé, hogy kitöltse elegyítetlen haragját mindazokra, akik igazságát elvetették.” (EGW: TL 25,f.)

Isten haragját a világnak eddig még nem volt lehetősége megismerni, hanem csak a hosszútűrését. Ebből adódóan nem is hiszik, hogy ilyen is létezik. A modern teológia hívei nyíltan tagadják a végső ítélet létezését. Csak a kegyelmes és szerető Istent fogadják el. Az igazságos és büngyűlölő Istent, aki egyszer elpusztítja a bűnt, és mindazokat akik a bűnhöz ragaszkodnak, ezt az Istent elvetik és tagadják. Isten haragja ezért támad fel, mert a pogányok haragja Isten és az Ő választottai ellen irányul. Ezért ennek megnyilatkozása egy válasznak is tekinthető a pogányok felé, népe felé pedig az oltalom és védelem jeleként.

„A halottak ideje, hogy megítéltessenek” (18. vers). A *„halottak”* kifejezés itt kétféleképpen is értendő. Isten ugyanis nem tekinti halottaknak a meghalt igazakat. Erre utalt Jézus is, amikor a tanítványainak azt mondta: *„Lázár, a mi barátunk elaludt.”* (Jn. 11,11.). Majd később Mártának még azt is mondta: *„Aki hisz én bennem, ha meghal is, él”* (Jn. 11,25.). A Krisztusban hívő ember ugyanis: *„nem megy a kárhozatra, hanem átment a halálból az életre. És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal”* (Jn. 5,24-25.).

Isten csak azokat az embereket tekinti halottaknak, akik megmaradnak a bűneikben. *„Titeket is megelevenített, akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt... Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a*

Krisztussal" (Eféz. 2,1; 5.). A halottak megítélése tehát nemcsak a vizsgálati ítéletre vonatkozik, amikor az Isten háza népéhez tartozók lesznek megítélve, hanem a gonoszok feletti ítéletre is, akiknek megítélése az ezer év ideje alatt fog megtörténni. Ez alatt az idő alatt a gonoszok ténylegesen is, és a szó teljes értelmében is halottak lesznek, noha csak az első halál szintjén, mert ebből a halálból még lesz feltámadás részükre.

„Jutalmat adja a te szolgálóidnak.” (18. vers). Mivel az említett események egymás után következnek, ezért az itt említett jutalom nem lehet más, mint az az örökség, amely az új Földön válik valóra az ezeréves korszak után. Erre utal a Jézus dicsőséges visszajövetelével kapcsolatos kijelentés is: *„Ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz”* (22,12.). Isten jutalmazása azonban különböző szinten érinti az üdvözültek seregét.

„Próféták” Ez a meghatározás Istennek azokat a kiválasztott szolgálóit jelöli, akik életüket Isten szolgálatára szentelték. Akik a rájuk bízott isteni üzenetet készek voltak továbbadni, hirdetni, még akkor is, ha mindenki szembefordult vele.

„Szentek” Ez a meghatározás Isten egyházának, azaz Krisztus testének tagjait jelöli. *„Mert ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek”* (1Thess. 4,3.). *„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok”* (1Pét. 2,9.).

„Akik a te nevedet félik” Ez a meghatározás vonatkozhat azokat az emberekre, akik különböző akadályozó körülmények miatt csak fogyatékos ismerettel rendelkeznek Istenről. De a megismert igazság mértéke szerint ők is szerették és tisztelték Istent, vagyis Isten szavának úgy, ahogyan azt a nekik adott körülmények között megértették, engedelmeskedtek.

„Azok, akiket Jézus megdicsér az ítéletben, lehet, hogy nagyon keveset tanultak, ismertek meg a hittudományból, de becsben tartották és ápolták az alapelveket. Az isteni Lélek befolyása útján áldássá lettek azok számára, akik körülöttük éltek. Még a pogányok között is vannak olyanok, akik kinyilvánítják a jóság lelkületét. Mielőtt az élet szavai a fülükbe jutottak volna, már megbarátkoztak a misszionáriusokkal, sőt saját életük veszélyeztetésével még szolgálatukra is voltak. A pogányok között vannak olyanok is, akik tudatlanul imádják Istent, akikhez a világosság még nem jutott el valamiféle emberi közbenjárás, segítség útján. Nos, ezek mégsem pusztulnak el. Bár Isten írott törvényét nem ismerik, de hangját már hallották, amikor szólt hozzájuk a természetben, és így tették meg azt, amit a törvény megkövetelt tőlük. Munkálkodásuk nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek már megérintette szívüket és felismerték, hogy Isten saját gyermekeinek ismerte el őket.” (EGW: JÉ 543,1.)

„Kicsinyek és nagyok” Eszerint a világban a társadalmi életben, vagy a gyülekezetben betöltött állás nem jöhet számításba a végítélet és a jutalmazás alkalmával. Isten előtt mi mindannyian egyenlőek vagyunk.

A jutalmazás-sorozat mellett sajnos a büntetésnek is meg kell történnie, mint egy elkerülhetetlen rossznak, ezért János azt is kijelenti: *„Elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják”* (18. vers). A hetedik trombita utolsó fejleménye lesz ez az esemény. Ez részben az Isten haragjának hét csapásában fog teljesedni, végső teljesedése azonban az ezer év végén lesz, a második halál ítéletében valósul majd meg. Ekkor ugyanis *„Istentől a mennyből tűz száll alá, és megemészté azokat... ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték”* (Jel. 20,9. 15. Előtte azonban Isten egy ítéletben vizsgálja meg, és mutatja be, hogy a felettük kimondott ítélet igazságos. *„Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya!... Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid”* (15,3-4; 16,7.).

IV. Isten temploma a Mennyben

A 11. fejezeten belül már másodszor kerül említésre Isten temploma: *„megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában”* (19. vers). Ez a kijelentés újra megerősíti, hogy a Mennyben egy valóságos templom is van, és abban tényleges szolgálat folyik. A megnyílt ajtó ugyanis az aktív jelenlétet és cselekményt jelzi felénk. A Dán. 8,14. értelmének keresése során, miszerint *„kiderül a szenthely igazsága”*, éppen ebben a történelmi időben irányult Isten népének figyelme a mennyei, és a földi szenthely évszázadokon át elfelejtett igazságaira.

A földi szentély ugyanis csak a másolata volt a mennyeinek: *„mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe”* (Zsid. 9,24.), – de a földi templom megismeréséből tudhatjuk, hogy a szövetségláda a Szentek-szentjében lett elhelyezve. A Szentek-szentjének ajtaja viszont csak egy évben egyszer nyilatkozott meg a földi templomban végzett szolgálat közben, az engesztelési nap alkalmával, amikor azt jelképesen megtisztították és áthárították a bűnöket a bűn szerzőjének jelképes alakjára. Csak ezen az egy napon vált láthatóvá a szövetségláda, az oda bemenő főpap előtt. Ez a vers tehát kimondja azt az azonosítást, amely szerint, a hetedik trombita prófécija megfelel a nagy engesztelési nap Ószövetségi előképének. Ezzel pedig azt is kimondja, hogy a hetedik trombitával megkezdődött Jézus Krisztus mennyei szolgálatának második és egyben utolsó szakasza 1844.ben, amely azonos a nagy engesztelési nap szolgálatával.

Ezen esemény keretei között történik egy Isten-ítélet azok felett, akik korábban a beismert és megbánt bűneiket a bűnért való bárány vére által áthárították a templomra. A templom megtisztítása által pedig az áthárított bűnök eltörlése történik meg. A templomot terhelő bűnök átkerülnek azázel bakjára, vagyis

Sátánra. A bak pusztába vezetése, Sátán számára az ezeréves pusztaságot jelképezte és szemléltette. A baknak a pusztában bekövetkező elpusztulása pedig, a végső ítélet végrehajtásának felel meg, ami az ezer év után, a „*tűznek tavában*” teljeseedik be.

Az Ószövetségi időben minden izráelita csak úgy gondolt a Szövetségládára, hogy abban van elhelyezve az örök erkölcsi törvény, a Tízparancsolat. Amikor tehát János megpillantja a szövetségládát, ezzel az jut kifejezésre, hogy a föld történelmének utolsó óráiban is fontos jelentősége lesz Isten törvényének. Ez a törvény kell, hogy éljen mindazok szívében, akik lélekben és igazságban akarják imádni Istent. *„Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívéükbe írom azokat, és leszek nekik Istenük és ők lesznek nekem népem”* (Zsid. 8,10.). Ebben az időben Isten törvénye az emberek figyelmének középpontjába kell, hogy kerüljön.

- Mert ez a törvény örök érvényű, vagyis változhatatlan. *„Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik”* (Mt. 5,18.).
- Mert ennek a törvénynek alapján fog Isten megítélni mindenkit. *„Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. Mert aki ezt mondotta: Ne paráználkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodik, de ölsz, törvényszegővé lettél. Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni”* (Jak. 2,12.).
- Mert csak ennek a törvénynek a megtartása ad jogot az élet fájához és a Jeruzsálem kapuján való belépéshez. *„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba”* (22,14.).

Isten népnének tehát erről kell különös hangsúllyal prófétálni: *„Ismét prófétálnod kell néked sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok felől”* (10,11.), azaz Isten üzenetét, mint örökkévaló evangéliumot tolmácsolni minden ágazatnak, nyelvnek és népnek, tehát *„a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek”* (14,6.).

A hetedik trombita prófécijának vázlatát mindezek háttérén a következőképpen összegezhethetnénk. Isten és az Ő Krisztusa, átveszi az uralmat végleg a földön. Ez azonban csak úgy lehetséges, ha megsemmisíti a bűnt, és azokat, akik a bűnhöz ragaszkodnak. De Isten nem egyedül akar uralkodni, hanem a megváltottakkal együtt, akiket fiaivá fogadott. Viszont egy ítélet alkalmával dönti el, hogy kik azok, akik fiaivá lehetnek. A frigyláda megjelenítése pedig arról beszél, hogy az örök erkölcsi törvény alapján fogja kimondani a végső döntését.